

ЧАСТЬ ПЪРВА.

ЗА ПРѢДЛОЖЕНІЯ-ТА.

§ 1.

Зачто говоримъ?

Кога искаме да кажемъ и другому онова, что знаемъ, или что мыслимъ, тогава наченваме да говоримъ. И така ные говоримъ, за да кажемъ и другому, что мыслимъ.

§ 2.

Съ какво изражаваме мысли-тъ си?

Няя изражаваме свои-тъ мысли *съ думы*. За да ны чужтъ другы-тъ, произносимъ думы-тъ съ гласъ. Думы-тъ сж составены отъ звуцы. Кога искаме да кажемъ то, что мыслимъ, на челоуѣцы, които сж далечъ отъ насъ; тогава пишемъ думы-тъ на хартиѣ, въ такъвъ случай всякъ звукъ ся изображава съ особенъ буква.

§ 3.

Подлежаще, казуемо и прѣдложеніе.

1. *Рыбы-тъ плуватъ.*— Тукъ ся говори за рыбы-тъ; за нихъ ся говори, че плувать.— Онова нѣчто, за което ся го-